

Republika Hrvatska
Općinski sud u Varaždinu
Varaždin, Trg slobode 9

Poslovni broj: P-1048/2019-22

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

I

R J E Š E N J E

Općinski sud u Varaždinu, po sutkinji Karmen Ošpuh, u pravnoj stvari tužitelja Darka Bobića iz Varaždina, Međimurska 28, OIB: 66336199733, zastupanog po punomoćnicima Odvjetničkog društva Slunjski & Rudnički j.t.d., Varaždin, Kratka 2/I, protiv tuženika Zagrebačka banka d.d. Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473, zastupanog po Odvjetničkom društvu Metelko, Knežević & partneri d.o.o. iz Zagreba, Lopašićeva 6, radi isplate, nakon održane i zaključene javne glavne rasprave održane dana 7. svibnja 2026. u prisutnosti punomoćnika tužitelja te z. punomoćnika tuženika Štrbac Viktora, odvjetničkog vježbenika kod punomoćnika tuženika, 27. svibnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Nalaže se tuženiku ZAGREBAČKA BANKA d.d., Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473, da plati tužitelju DARKU BOBIĆU iz Varaždina, Međimurska 28, OIB: 66336199733, iznos od 7.230,40 € (slovima: sedamtisućadvjestotrideseteura i četrdesetcenti) zajedno sa zateznim kamatama, koje teku:

- na iznos od 29,08 Eur od 01.03.2008. do plaćanja;
- na iznos od 35,82 Eur od 01.04.2008. do plaćanja;
- na iznos od 35,82 Eur od 01.05.2008. do plaćanja;
- na iznos od 35,82 Eur od 01.06.2008. do plaćanja;
- na iznos od 35,82 Eur od 01.07.2008. do plaćanja;
- na iznos od 35,82 Eur od 01.08.2008. do plaćanja;
- na iznos od 35,82 Eur od 01.09.2008. do plaćanja;
- na iznos od 35,82 Eur od 01.10.2008. do plaćanja;
- na iznos od 35,82 Eur od 01.11.2008. do plaćanja;
- na iznos od 35,82 Eur od 01.12.2008. do plaćanja;
- na iznos od 42,44 Eur od 01.01.2009. do plaćanja;
- na iznos od 44,67 Eur od 01.02.2009. do plaćanja;

na iznos od 51,99 Eur od 01.03.2009. do plaćanja;
na iznos od 42,81 Eur od 01.04.2009. do plaćanja;
na iznos od 42,51 Eur od 01.05.2009. do plaćanja;
na iznos od 40,23 Eur od 01.06.2009. do plaćanja;
na iznos od 52,56 Eur od 01.07.2009. do plaćanja;
na iznos od 50,60 Eur od 01.08.2009. do plaćanja;
na iznos od 52,66 Eur od 01.09.2009. do plaćanja;
na iznos od 50,19 Eur od 01.10.2009. do plaćanja;
na iznos od 51,34 Eur od 01.11.2009. do plaćanja;
na iznos od 51,69 Eur od 01.12.2009. do plaćanja;
na iznos od 58,14 Eur od 01.01.2010. do plaćanja;
na iznos od 61,17 Eur od 01.02.2010. do plaćanja;
na iznos od 60,03 Eur od 01.03.2010. do plaćanja;
na iznos od 65,91 Eur od 01.04.2010. do plaćanja;
na iznos od 71,10 Eur od 01.05.2010. do plaćanja;
na iznos od 76,48 Eur od 01.06.2010. do plaćanja;
na iznos od 83,35 Eur od 01.07.2010. do plaćanja;
na iznos od 75,69 Eur od 01.08.2010. do plaćanja;
na iznos od 53,67 Eur od 01.09.2010. do plaćanja;
na iznos od 88,03 Eur od 01.10.2010. do plaćanja;
na iznos od 88,08 Eur od 01.11.2010. do plaćanja;
na iznos od 99,21 Eur od 01.12.2010. do plaćanja;
na iznos od 127,13 Eur od 01.01.2011. do plaćanja;
na iznos od 101,20 Eur od 01.02.2011. do plaćanja;
na iznos od 101,96 Eur od 01.03.2011. do plaćanja;
na iznos od 96,64 Eur od 01.04.2011. do plaćanja;
na iznos od 109,84 Eur od 01.05.2011. do plaćanja;
na iznos od 124,23 Eur od 01.06.2011. do plaćanja;
na iznos od 142,63 Eur od 01.07.2011. do plaćanja;
na iznos od 86,07 Eur od 01.08.2011. do plaćanja;
na iznos od 123,27 Eur od 01.09.2011. do plaćanja;
na iznos od 141,10 Eur od 01.10.2011. do plaćanja;
na iznos od 114,58 Eur od 01.11.2011. do plaćanja;
na iznos od 114,98 Eur od 01.12.2011. do plaćanja;
na iznos od 121,59 Eur od 01.01.2012. do plaćanja;
na iznos od 126,34 Eur od 01.02.2012. do plaćanja;
na iznos od 126,08 Eur od 01.03.2012. do plaćanja;
na iznos od 123,66 Eur od 01.04.2012. do plaćanja;
na iznos od 124,64 Eur od 01.05.2012. do plaćanja;
na iznos od 128,11 Eur od 01.06.2012. do plaćanja;
na iznos od 124,19 Eur od 01.07.2012. do plaćanja;
na iznos od 125,62 Eur od 01.08.2012. do plaćanja;
na iznos od 121,74 Eur od 01.09.2012. do plaćanja;
na iznos od 119,95 Eur od 01.10.2012. do plaćanja;
na iznos od 124,74 Eur od 01.11.2012. do plaćanja;
na iznos od 123,60 Eur od 01.12.2012. do plaćanja;
na iznos od 125,56 Eur od 01.01.2013. do plaćanja;
na iznos od 120,30 Eur od 01.02.2013. do plaćanja;
na iznos od 119,52 Eur od 01.03.2013. do plaćanja;
na iznos od 125,23 Eur od 01.04.2013. do plaćanja;

na iznos od 118,84 Eur od 01.05.2013. do plaćanja;
na iznos od 116,23 Eur od 01.06.2013. do plaćanja;
na iznos od 113,61 Eur od 01.07.2013. do plaćanja;
na iznos od 116,59 Eur od 01.08.2013. do plaćanja;
na iznos od 117,47 Eur od 01.09.2013. do plaćanja;
na iznos od 121,80 Eur od 01.10.2013. do plaćanja;
na iznos od 122,09 Eur od 01.11.2013. do plaćanja;
na iznos od 123,37 Eur od 01.12.2013. do plaćanja;
na iznos od 106,28 Eur od 01.01.2014. do plaćanja;
na iznos od 46,50 Eur od 01.02.2014. do plaćanja;
na iznos od 47,60 Eur od 01.03.2014. do plaćanja;
na iznos od 46,58 Eur od 01.04.2014. do plaćanja;
na iznos od 45,28 Eur od 01.05.2014. do plaćanja;
na iznos od 44,34 Eur od 01.06.2014. do plaćanja;
na iznos od 45,70 Eur od 01.07.2014. do plaćanja;
na iznos od 47,77 Eur od 01.08.2014. do plaćanja;
na iznos od 49,26 Eur od 01.09.2014. do plaćanja;
na iznos od 56,75 Eur od 01.10.2014. do plaćanja;
na iznos od 50,72 Eur od 01.11.2014. do plaćanja;
na iznos od 51,95 Eur od 01.12.2014. do plaćanja;
na iznos od 52,28 Eur od 01.01.2015. do plaćanja;
na iznos od 52,36 Eur od 01.02.2015. do plaćanja;
na iznos od 52,36 Eur od 01.03.2015. do plaćanja;
na iznos od 52,36 Eur od 01.04.2015. do plaćanja;
na iznos od 52,36 Eur od 01.05.2015. do plaćanja;
na iznos od 52,36 Eur od 01.06.2015. do plaćanja;
na iznos od 52,36 Eur od 01.07.2015. do plaćanja;
na iznos od 52,36 Eur od 01.08.2015. do plaćanja;
na iznos od 52,36 Eur od 01.09.2015. do plaćanja

i to od 01.03.2008. godine do 30.06.2011. godine po stopi od 14% godišnje, od 01.07.2011. godine do 31.07.2015. godine po stopi od 12% godišnje, od 01.08.2015. godine do 31.12.2015. godine po stopi od 8,14% godišnje, od 01.01.2016. godine do 30.06.2016. godine po stopi od 8,05% godišnje, od 01.07.2016. godine do 31.12.2016. godine po stopi od 7,88% godišnje, od 01.01.2017. godine do 30.06.2017. godine po stopi od 7,68% godišnje, od 01.07.2017. godine do 31.12.2017. godine po stopi od 7,41% godišnje, od 01.01.2018. godine do 30.06.2018. godine po stopi od 7,09% godišnje, od 01.07.2018. godine do 31.12.2018. godine po stopi od 6,82% godišnje, od 01.01.2019. godine do 30.06.2019. godine po stopi od 6,54% godišnje, od 01.07.2019. godine do 31.12.2019. godine po stopi od 6,30% godišnje, od 01.01.2020. godine do 30.06.2020. godine po stopi od 6,11% godišnje, od 01.07.2020. godine do 31.12.2020. godine po stopi od 5,89% godišnje, od 01.01.2021. godine do 30.06.2021. godine 5,75% godišnje, od 01.07.2021. godine do 31.12.2021. godine po stopi od 5,61% godišnje, od 01.01.2022. godine do 30.06.2022. godine po stopi od 5,49% godišnje, od 01.07.2022. godine do 31.12.2022. godine po stopi od 5,31% godišnje, od 01.01.2023. godine do 30.06.2023. godine po stopi od 5,50% godišnje, od 01.07.2023. do 31.12.2023. po stopi od 7,00% godišnje, od 01.01.2024. godine do 30.06.2024. godine po stopi od 7,50% godišnje, od 01. srpnja 2024. godine do 31. prosinca 2024. po stopi od 7,25% godišnje, od 01. siječnja 2025. do isplate po stopi od 6,15% godišnje, a u slučaju promjene po stopi iz članka 29. stavka 2. Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22,

155/23) koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope iz članka 29. stavka 8. Zakona o obveznim odnosima za 3 postotna poena, u roku 15 dana.

II. Nalaže se tuženiku da tužitelju nadoknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 2.320,54 EUR sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 27. svibnja 2026. do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke uvećano za tri postotna poena pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

r i j e š i o j e

Dopušta se preinaka tužbe iz podneska tužitelja od 15. svibnja 2025.

Obrazloženje

1. Tužitelj navodi u tužbi da je s tuženikom sklopio Ugovor o namjenskom kreditu 20. listopada 2005. koji je solemniziran po javnom bilježniku 25. listopada 2005. i kojim mu je tuženik stavio na raspolaganje kredit od 70.000,00 CHF u kunsjoj protuvrijednosti, da je ugovoren rok otplate od 30 godina u mjesečnim anuitetima od po 350,94 CHF u kunsjoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju HNB-a na dan plaćanja. Također da je ugovoreno da će tuženik naplaćivati redovnu kamatu koja je promjenjiva prema njegovim odlukama o kamatnim stopama, time da je u trenutku naplate prvog anuiteta iznosila 4,50% godišnje. Tuženik da je u više navrata mijenjao kamatnu stopu na štetu tužitelja, a više puta promijenjen je i tečaj CHF prema HRK što je posljedično utjecalo na visinu obveze tužitelja prema tuženiku na način da su pojedini mjesečni anuiteti značajno porasli u odnosu na ugovorene. Tužitelju da je 2015. ponuđena konverzija kredita iz valute CHF u EUR što je on prihvatio i provedenom konverzijom obveza po predmetnom kreditu da mu je smanjena za 629,80 HRK koliko je utvrđen iznos preplate po konverziji, iako je tužitelj značajno oštećen i nije mu vraćen puni iznos preplate dotadašnjih uplata i time konverzija nije otklonila cjelokupno oštećenje već je samo neznatno ublažila posljedice ništetnosti prvotno ugovorene valutne klauzule u CHF. Pri tome se tužitelj poziva na pravomoćne presude Visokog trgovačkog suda RH broj PŽ-7129/13-4 od 13.6.2014., presudu Trgovačkog suda u Zagrebu broj P-1401/12 od 4.7.2013., odluku Vrhovnog suda RH Revt-249/14-02 od 9.4.2015., Rev-2245/17-2 od 20.3.2018. i presudu Visokog trgovačkog suda RH PŽ-6632/2017-10 od 14.6.2018., a pozivom na čl. 502c Zakona o parničnom postupku te je tražio isplatu iznosa od 50.689,73 HRK / 6.727,68 EUR, a nakon provedenog financijskog vještačenja traži isplatu iznosa od 7.230,40 EUR.

2. U odgovoru na tužbu osporava i osnov i visinu tužbenog zahtjeva. Osporava tužitelju status potrošača jer da tužitelj nije dokazao to svojstvo smatrajući da je teret tog dokaza na tužitelju. Ističe prigovor zastare smatrajući da se ima primijeniti trogodišnji zastarni rok u smislu odredbe čl. 126 Zakona o zaštiti potrošača u svezi odredbe čl. 230 Zakona o obveznim odnosima. Nadalje, da je odlučna činjenica u ovom

postupku da su stranke 21. siječnja 2016. sklopile Dodatak Ugovoru o kreditu kojim je izvršena konverzija osnovnog kredita iz CHF u EUR sukladno odredbama Zakona o izmjenama i dopunama zakona o potrošačkom kreditiranju i da su tim Dodatkom parnične stranke izmijenile osnovni ugovor na način da je tužitelj kredit koji je bio denominiran u kunama s valutnom klauzulom u CHF konvertiran u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR čime je položaj tužitelja izjednačen s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit otpočetak s valutnom klauzulom u EUR. Time da je tužitelj prihvatio i promjenjivu kamatnu stopu koja se primjenjivala na kredite iste vrste s valutnom klauzulom u EUR od dana sklapanja osnovnog Ugovora. Konačno, da je cilj i osnovno načelo ZID ZPK/15 propisano odredbom čl. 19b. Slijedom toga da tužitelj nema pravni interes za vođenjem ovog postupka jer je konverzija provedena sukladno strogim zakonskim odredbama ZID ZPK/15 i ne postoje bilo kakvi drugi razlozi nevaljanosti takvog ugovornog odnosa. U odnosu na tijek zakonskih zateznih kamata, ističe da je takav zahtjev neosnovan jer da je tuženik bio savjesni stjecatelj pa da stjecatelju pripadaju zatezne kamate od dana podnošenja zahtjeva.

3. Sud je u dokaznom postupku pročitao Ugovor o namjenskom kreditu od 20.10.2005., evidenciju uplata po navedenom kreditu (prometi po kreditu), Dodatak Ugovoru o kreditu od 21.1.2016., saslušana je svjedokinja Melanija Bobić i tužitelj u svrhu dokazivanja, pročitani su dopis tuženiku od 12.11.2015., izračun konverzije na dan 30.9.2015., informativni sažetak izračuna konverzije, pregled otvorenih stavki po kreditu na dan 30.9.2015., prijedlog izmjene Ugovora o kreditu, izvještaj o kalkulatoru za provedbu konverzije kredita te je provedeno financijsko vještačenje i pročitani nalazi vještaka Natalije Jambrečić od 7.4.2025.

4. Između stranaka nije sporna činjenica sklapanja Ugovora o namjenskom kreditu broj 3205606974 od 20. listopada 2005. i solemniziranog po javnom bilježniku Bojani Štimac iz Varaždina broj OU-1515/2005-1 25. listopada 2025., da je tuženik kao kreditor odobrio tužitelju kao korisniku kredita iznos od 70.000,00 CHF i isplatio u kunsjoj protuvrijednosti. Također da je ugovoren rok otplate od 30 godina u anuitetima od po 350,94 CHF mjesečno, da će tuženik naplaćivati redovnu kamatu koja je promjenjiva i koja je u trenutku sklapanja Ugovora iznosila 4,50% godišnje. Nije sporno da je tijekom otplate kredita u više navrata tuženik mijenjao u smislu povećanja redovnu kamatu i da je došlo do povećanja tečaja CHF prema HRK. Nije sporno da je tužitelj prihvatio ponuđenu konverziju kredita iz valute CHF u EUR i da su stranke sklopile Dodatak Ugovoru o kreditu 21.1.2016. kojim je obveza tužitelja smanjena za 629,80 HRK.

5. Sporno je pravno pitanje zastare tražbine tužitelja, da li se presude na koje se poziva tužitelj mogu primijeniti na konkretni predmet, da li je provedenom konverzijom tužitelj izgubio pravo tražiti puno obeštećenje preplaćenih iznosa kao razlike između kamatne stope koja je vrijedila na dan sklapanja Ugovora od 4,50% godišnje u odnosu na kamate koje je tuženik tokom otplate kredita jednostrano mijenjao te kao razlike tečaja CHF koji je vrijedio na dan sklapanja Ugovora i tečaja na dan plaćanja svakog pojedinog anuiteta, uz uračunavanje priznatog preplaćenog iznosa u Dodatku Ugovor o kreditu.

6. Iz presude Trgovačkog suda u Zagrebu broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. proizlazi da je tužitelj Hrvatski savez udruga za zaštitu potrošača ishodio, između ostalih, presudu i protiv tuženika, kojom se i u odnosu na tuženika utvrđuje da je u razdoblju od 1.6.2004. do 31.12.2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača kao korisnika kredita, zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe, na način da je ugovorena valutna klauzula uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja tih ugovora tuženik kao trgovac nije potrošače u cijelosti informirao o svim bitnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što pak je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, čime je postupila suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača u razdoblju od 1.6.2004. do 6.8.2007., protivno čl. 81., 82. i 90. (NN 96/03), a od 7.8.2007. do 31.12.2008., protivno odredbama istog Zakona (NN 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 133/09) i čl. 96. i 97. Zakona, te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima, te u razdoblju od 10.9.2003. do 31.12.2008., a koja povreda traje i nadalje, povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima, te koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe, na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze po ugovorima o kreditima promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom banke i drugim internim aktima banke, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora nije sa korisnicima kreditnih usluga pojedinačno pregovarao i ugovorom utvrdio egzaktnu parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na odluku o promjeni stope ugovorene kamate, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana utemeljenoj na jednostranom povećanju kamatnih stopa, a sve na štetu potrošača.

7. Presudom pak istog suda broj PŽ-6632/17-10 od 14.6.2018. utvrđena je ništetnost ugovornih odredaba između ostalih i tuženika, kojima se ugovarala valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a to iz razloga što se o takvim odredbama nije pojedinačno pregovaralo, niti je tuženik potrošače u cijelosti informirao o svim bitnim parametrima bitnima za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, što pak je suprotno načelu savjesnosti i poštenja i prouzročilo je neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, a sve na štetu isključivo potrošača.

8. U odnosu na tvrdnju tuženika da se navedene presude ne mogu primjenjivati jednako na sve potrošače, već od slučaja do slučaja nakon utvrđenja prave volje ugovornih strana i utvrđenja informiranosti primatelja kredita o svim parametrima eventualnih rizika, tuženiku kratko treba reći da se prema odredbi čl. 502.c Zakona o parničnom postupku (NN 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07 - Odluka US RH, 84/08, 96/08 - Odluka US RH, 123/08 - Ispravak; 57/11; 148/11 - Pročišćeni tekst, 25/13, 89/14 - Odluka US RH; dalje: ZPP), fizičke i pravne osobe mogu u posebnim parnicama za naknadu štete pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe iz čl. 502.a st. 1. ZPP-a, da su određenim postupanjem, uključujući i propuštanjem tuženika, povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štiti. U tom slučaju sud je vezan uz utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na nj pozvati, a upravo na ta utvrđenja se tužitelj i poziva u tužbi.

9. Točno je da sve naprijed izloženo nikako ne znači automatsku primjenu pravnih stavova iz kolektivnog spora i u konkretnoj parnici već je na tuženiku, kao trgovcu u odnosu na kojeg je kao tuženika vođen navedeni kolektivni spor i u odnosu na kojeg je donesena pravomoćna presuda u tom sporu, teret dokazivanja da se odluke donesene u tom sporu ne mogu primijeniti i na konkretni ugovor. Dakle, tuženik je trebao dokazati činjenice iz kojih bi proizlazilo da se predmetni ugovor o kreditu ne može podvesti pod činjenični supstrat na kojem se temelje pravna utvrđenja iz citiranih presuda donesenih u kolektivnom sporu, odnosno da ugovorne odredbe o načinu promjene stope ugovorne kamate odlukom kreditora te odredbe o valutnoj klauzuli u CHF nisu identične onima koje je razmatrao sud u kolektivnom sporu. Tuženik je morao dokazati da su sporne odredbe ugovora bile razumljive za tužitelja kao potrošača i da je s njim pregovarao o tim odredbama, a zbog čega se one ne bi mogle smatrati nepoštenima. O pojedinačnom pregovaranju ne može se zaključivati niti iz spisu priloženih isprava od strane tuženika, naprotiv, tužitelj navodi u stranačkom iskazu da je Ugovor unaprijed bio sastavljen od strane tuženika, da ni o jednoj ugovornoj odredbi nije imao mogućnosti pregovarati s tuženikom, a nije dobio nikakve informacije vezano uz mogućnost povećanja kamatne stope ili tečaja CHF, a banka mu je ponudila isključivo sporni Ugovor o kreditu.

10. Tuženik nije dokazao niti ponudio dokaze kojima bi se moglo utvrditi kako su tužitelju pri sklapanju ugovora kreditorovi zaposlenici protumačili i objasnili značaj i posljedice spornih ugovornih odredbi i da su mu te odredbe učinili razumljivima, ne samo formalno i gramatički, već i suštinski, a kako to razmatra i sud u sporu za zaštitu kolektivnih interesa, a jednako tako i Sud Europske unije u predmetu C-186/16, prema kojem razumljivost odredbe podrazumijeva da su korisniku kredita od strane kreditora pružene potpune informacije kako bi mogao donositi razborite i informirane odluke na temelju kojih može procijeniti ekonomske posljedice koje bi takva odredba mogla imati za njegove financijske obveze.

11. U vrijeme podnošenja ove tužbe 12.6.2019. važile su odredbe Zakona o zaštiti potrošača (NN 41/14, 110/15 i 14/19), a prema odredbi čl. 118. tog zakona, odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača iz čl. 106. st. 1. toga zakona, u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača, obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika, a identično je bilo propisano i odredbom čl. 138.a. ZZP/07. U prilog takvom zaključivanju govori i odredba čl. 120. ZZP/14, prema kojoj pokretanje ili vođenje postupka pokrenutog na temelju čl. 106. st. 1. tog zakona, ne sprječava osobu kojoj je, postupanjem trgovca koje je suprotno odredbama ovoga zakona i drugih propisa koji su navedeni u članku 106. st. 1. ovoga zakona, prouzročena šteta, da pokrene pred nadležnim sudom postupak za naknadu štete protiv trgovca koji joj je nedopuštenim postupanjem prouzročio štetu, da pred sudom pokrene postupak za poništenje ili utvrđivanje ništetnosti ugovora koji je sklopljen pod utjecajem nedopuštenog postupanja, odnosno da pred sudom pokrene bilo koji drugi postupak kojim će zahtijevati ostvarenje prava koja joj pripadaju na temelju pravila sadržanih u ovom ili drugim zakonima.

12. S obzirom na direktni učinak pravomoćne presude Trgovačkog suda u Zagrebu, broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. (za kamatnu stopu) i P-6632/17 od 14. lipnja 2018. (za valutnu klauzulu), donesenih u postupku za zaštitu kolektivnih interesa i prava potrošača, a imajući u vidu da se spomenute presude odnose i na tuženika,

ništetne su sporne odredbe predmetnog Ugovora o kreditu kojima je ugovorena promjenjiva kamatna stopa na temelju jednostrane odluke tuženika (čl. 2), kao i one koje se odnose na valutnu klauzulu (čl. 7). Obzirom na djelomičnu ništetnost ugovornih odredaba predmetnog ugovora o kreditu, tužitelju bi pripadalo pravo na povrat onoga što je isplatio na temelju ništetnih ugovornih odredbi, konkretno, razliku između tečaja za valutu CHF primijenjenog kod otplate i onog u vrijeme isplate kredita 2005. godine, kao i na povrat onoga što je isplatio kao razliku između kamatne stope od 4,50% prilikom sklapanja Ugovora i onih koje je jednostrano u daljnjem periodu mijenjao tuženik u smislu povećanja. Takvo pravo tužitelja proizlazi iz čl. 323. st. 1. u svezi s čl. 1111. st. 1. Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 155/23; dalje: ZOO).

13. Zakonom o izmjenama i dopunama zakona o potrošačkom kreditiranju koji je na snazi od 30.9.2015. (NN 102/15 – dalje: Novela), u odredbi čl. 19.b. propisano je načelo konverzije kredita tako da konverzija kredita denominiranog u CHF u kredit denominiran u EUR i kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR podrazumijeva konverziju kredita radi promjene valute, odnosno valutne klauzule u kojoj je denominiran i provodi se na način da se položaj potrošača s kreditom denominiranim u CHF izjednači s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit denominiran u EUR, a položaj potrošača s kreditom denominiranim u kunama s valutnom klauzulom u CHF izjednači s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR.

14. Kao način konverzije kredita, u odredbi čl. 19.c. st. 1. toč. 1. i 2. Novele propisano je da konverzija kredita podrazumijeva konverziju radi promjene valute odnosno valutne klauzule u kojoj je denominiran i izračunava se na način da se:

1. na iznos početno odobrene glavnice kredita denominiranog u CHF i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF izračuna iznos glavnice kredita denominiranog u EUR i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u EUR, po tečaju primjenjivom na datum isplate kredita, a koji tečaj je jednak tečaju one vrste koji je vjerovnik na taj datum primjenjivao na kredite iste vrste i trajanja denominirane u EUR i u kunama s valutnom klauzulom u EUR, pri čemu se iznosom početno odobrene glavnice smatra iznos koji je zadužen u poslovnim knjigama vjerovnika, a koji iznos može biti veći od isplaćenog iznosa zbog tečajne razlike zbog kupoprodaje deviza prilikom isplate kredita,

2. umjesto početno ugovorene kamatne stope kredita denominiranog u CHF i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF primijeni kamatna stopa jednaka kamatnoj stopi (po iznosu, vrsti i razdoblju promjene) koju je vjerovnik primjenjivao na kredite iste vrste i trajanja denominirane u EUR i denominirane u kunama s valutnom klauzulom u EUR na datum sklapanja ugovora o kreditu, uvažavajući smanjenja kamatnih stopa, tečaj ili uvjete odobrene određenim istovrsnim skupinama potrošača temeljem dobi, namjene kredita, iste vrste i trajanja u EUR i u kunama s valutnom klauzulom u EUR na datum sklapanja ugovora o kreditu denominiranog u CHF i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF.

15. Učinak prihvata konverzije propisan je, između ostalog u odredbi članka 19.e stavak 7. i 8. tako da ako potrošač prihvati izračun konverzije kredita:

– učinak konverzije iz članka 19.c stavka 1. točke 8. ovoga Zakona snosi vjerovnik, a ona se u poslovnim knjigama vjerovnika iskazuje kao usklađenje tražbine zbog

promjene tečajeva, odnosno rashod temeljem povrata preplate iz članka 19.c stavka 1. točke 5. podtočaka 1. i 2. ovoga Zakona,

– razliku u početnoj glavnici zbog kupoprodaje deviza iz članka 19.c stavka 1. točke 1. ovoga Zakona, iznos naplaćenih zateznih kamata, naknada i troškova iz članka 19.c stavka 1. točke 4. ovoga Zakona, iznos kamate i tečajnih razlika na ime preplate iz članka 19.c stavka 1. točke 5. ovoga Zakona snosi potrošač.

Ako su ugovorom o kreditu denominiranom u CHF i denominiranom u kunama u valutnoj klauzuli u CHF potrošaču bile odobrene pogodnosti u vidu smanjene kamatne stope, posebnog tečaja ili druge specifične pogodnosti po odluci vjerovnika, vjerovnik ih nije dužan primijeniti na izračun konverzije iz članka 19.c ovoga Zakona, već one padaju na teret potrošača. Pritom se pogodnostima ne smatraju posebna smanjenja kamatnih stopa, posebni tečaj ili povoljniji uvjeti odobreni određenim istovrsnim skupinama potrošača temeljem dobi, namjene kredita, iste vrste i trajanja u EUR i u kunama s valutnom klauzulom u EUR na datum sklapanja ugovora o kreditu denominiranog u CHF i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF.

16. Iz Dodatka Ugovora o kreditu od 21.1.2016. proizlazi da su stranke prihvatile konverziju te su mijenjale odredbe iz osnovnog ugovora i to valutu kredita, kamatnu stopu i iznos neotplaćenog kredita te postigle sporazum o preplati u iznosu od 629,80 HRK, a utvrdile su i preostalu neotplaćenu glavicu nakon provedene konverzije na dan 30.9.2015. u iznosu od 38.538,63 EUR.

17. Dodatak Ugovoru o kreditu nije ništetan kao što je to zaključio u istovjetnom predmetu Vrhovni sud u svojoj odluci Gos-1/2019. Naime, u citiranoj odluci zauzet je pravni stav po kojem Sporazum o konverziji sklopljen na osnovi Zakona o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine" broj 102/15.) ima pravne učinke i valjan je u slučaju kada su ništetne odredbe osnovnog ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli.

18. Tako Vrhovni sud u citiranoj odluci ističe kako Novelu ("Narodne novine" broj 102/15) Ustavni sud Republike Hrvatske ocijenio usklađenim s Ustavom Republike Hrvatske te u svojem rješenju broj U-I-3685/2015 i dr. od 4. travnja 2017. nije prihvatio prijedlog više predlagatelja fizičkih osoba te osam kreditnih institucija za pokretanje postupka za ocjenu suglasnosti s Ustavom tog Zakona (kao i Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o kreditnim institucijama – "Narodne novine" broj 102/15).

19. U svojoj odluci Ustavni sud Republike Hrvatske pored formalne i materijalne ustavnosti istaknuo je da osporeni ZIDZPK/15 ima legitiman cilj koji se ogleda u povećanju socijalne zaštite, sprječavanju nastavljanja nepoštene poslovne prakse kreditnih institucija i sprječavanju produbljivanja dužničke krize te da je navedena mjera (konverzija) razmjerna legitimnom cilju koji se želio postići jer su propisane mjere bile prikladne i nužne te nije postojala druga manje tegobna ili ograničavajuća mjera. Njome nije nametnut prekomjeran teret ni kreditnim institucijama kao adresatima.

20. U takvim okolnostima, a imajući nastavno na umu da je ZIDZPK/15 poseban zakon (lex specialis) u odnosu na opća pravila obveznog prava, odnosno Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 35/05, 11/08, 125/11 i 78/15 - dalje: ZOO/05) te da je riječ o izvanrednoj, jednokratnoj i retroaktivnoj mjeri (intervenciji) zakonodavca, prema shvaćanju Vrhovnog suda Republike Hrvatske, ne mogu opća

pravila ZOO/05 o ništetnosti ili izostajanju pravnih učinaka u dijelu u kojem su u eventualnoj koliziji s režimom ZID ZPK, o konverziji dovesti do ništetnosti ili nepostojanja sporazuma o konverziji.

21. Međutim, Vrhovni sud apostrofira da je sporazum trebao biti sklopljen sukladno prisilnim propisima ZID ZPK, odnosno Novele.

22. Razlozi za preuzimanje obveze u vidu sklapanja sporazuma o konverziji na strani potrošača nisu otpali naknadnim utvrđenjem ništetnosti valutne klauzule u subjektivnom smislu, a ni u objektivnom smislu – cilju u vidu izjednačavanja njihovog položaja s položajem svih onih mnogobrojnih korisnika kredita koji su izvorno sklopili ugovore vezane uz EUR-e.

23. U presudi Europskog suda u predmetu broj C-118/17 Dunai protiv Erste Bank Hungary Zrt od 14. ožujka 2019. zauzeto je pravno shvaćanje da okolnost što su određene ugovorne odredbe putem zakona bile proglašene ništetnim i nepoštenim te zamijenjene novim odredbama kako bi se održao predmetni ugovor, ne može proizvesti učinak smanjenja zajamčene zaštite potrošača.

24. Točno je da je tužitelj kao korisnik kredita mogao odbiti konverziju koju mu je banka prethodno bila dužna ponuditi. Tužitelj ne osporava da je izračun prilikom provođenja konverzije napravljen temeljem spomenute Novele, odnosno da je izračun tuženika točan, dakle da mu je tuženik obračunao sve uplaćene iznose kao da je Ugovor o kreditu otpočetak bio sklopljen u valuti EUR.

25. Sklapanje Dodatka Ugovora o kreditu između stranaka ne znači da su istovremeno s njegovim sklapanjem stranke riješile pitanje ugovornih odredaba kojima se u ugovoru o kreditu sa valutom u CHF ugovarala promjenjiva kamatna stopa niti se tim Dodatkom rješava pitanje ništetnosti utuženih dviju odredaba ugovora koje se tiču promjenjive kamatne stope i valutne klauzule. Okolnost da su stranke sklopile Dodatak Ugovoru o kreditu i utvrdile preplate, ne upućuje na zaključak da je provedenom konverzijom tužitelju vraćen iznos kao razlika između plaćenih ugovornih kamata na temelju utvrđene ništetne ugovorne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi i onoj početno ugovorenoj kao niti razlika u tečaju CHF na dan isplate kredita i na dan plaćanja daljnjih rata kredita. Jednako i prema odredbi čl. 41. Zakona o zaštiti potrošača koja je bila na snazi u vrijeme sklapanja Dodatka Ugovora o kreditu, koja propisuje da se potrošač ne može odreći, niti mu se mogu ograničiti prava koja ima temeljem citiranog zakona.

25.1. Priložena dokumentacija tuženika vezano uz konverziju posebno se ne analizira jer ni sam tužitelj ne osporava da je konverzija provedena sukladno ZID ZPK/15 i da je prihvatio takav izračun i sklopio Dodatak Ugovoru o kreditu.

26. Prema odredbi čl. 3. Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/03), koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja navedenog Ugovora o kreditu, potrošač je svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu, u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti. U konkretnom slučaju utvrđeno je da tužiteljica ima svojstvo potrošača jer je teret suprotnog dokaza na tuženiku, a na tu okolnost nije predložio provođenje ni jednog dokaza. Naprotiv, tužitelj navodi u stranačkom iskazu kao i svjedokinja Melanija Bobić da su sredstva kredita utrošena za adaptaciju kuće u kojoj i danas žive i da se u njoj nije odvijala niti

trgovačka niti obrtnička djelatnost, a tužitelj je bio zaposlenik Hrvatske pošte i nije bio vlasnik obrta niti osnivač trgovačkog društva.

27. Kako je sud utvrdio da su ništetne spomenute odredbe Ugovora o kreditu iz članaka 2 i 7, to takvo utvrđenje ništetnosti, neovisno od sklopljenog Dodatka Ugovoru o kreditu, mora ima za posljedicu ponovnu uspostavu pravne i činjenične situacije potrošača u kojoj bi se nalazio da takvih odredaba nije bilo i to isključivo do provedene konverzije na dan 30.5.2015. Kako je provedenim vještačenjem po Nataliji Jambrečić, a na koji nalaz u smislu matematičkog izračuna stranke nisu imale primjedbe, utvrđeno je da je tužitelj do konverzije ukoliko se primjeni kamatna stopa koja je bila na snazi na dan sklapanja Ugovora o kreditu od 4,50% godišnje i obveze izraze u kunama po tečaju na dan korištenja kredita, tužitelj je do 30.9.2015. više uplatio 7.230,40 EUR, uzimajući u obzir i preplatu iz konverzije od 83,59 EUR / 629,80 HRK sa više uplaćenim iznosima po pojedinim mjesecima kako je pobliže navedeno u izreci presude, to je sud obvezao tuženika isplatiti tužitelju navedeni iznos sa zateznim kamatama na pojedinačne iznose navedene u izreci presude od dospelosti do isplate, a primjenom daljnje odredbe čl. 1115. ZOO-a koja propisuje da kad se vraća ono što je stečeno bez osnove moraju se vratiti plodovi i zatezne kamate i to ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva. Sud je prihvatio tužbeni zahtjev i uz pripadajuću zateznu kamatu od dana stjecanja svakog pojedinog preplaćenog iznosa do isplate koji je utuženi iznos tuženik primio na temelju ništetnih ugovornih odredbi, dakle bez valjane pravne osnove, zbog čega se ne može smatrati savjesnim stjecateljem preplaćenog iznosa. Pri tome je za navesti da je tužitelj postavio tužbeni zahtjev u skladu sa nalazom vještaka odnosno u većem iznosu na način kao u podnesku od 15. svibnja 2025., čime je preinačio tužbu.

28. Slijedom iznijetog, sud u cijelosti prihvaća nalaz vještaka stručnim i objektivnim i temelji odluku na nalazu vještaka, odnosno prihvaća tužbeni zahtjev koji je usklađen upravo sa nalazom vještaka.

29. U odnosu na prigovor zastare, zastarni rok kod stjecanja bez osnove, iznosi 5 godina. Međutim, kako se tužitelj poziva na presude Trgovačkog suda u Zagrebu, to je nakon pravomoćnosti presude P-1401/2012 od 4. srpnja 2013., koja je postala pravomoćna 13. lipnja 2014., saznao za utvrđenje povrede prava potrošača iz ugovora o kreditu, zbog čega rok zastare teče tek od 13. lipnja 2014., a uz okolnost da je tužba u ovom predmetu podnijeta 12.6.2019. to nije nastupila zastara potraživanja vezana uz promjenu kamatne stope. U odnosu na dio tužbenog zahtjeva kojim tužitelj traži utvrđenje ništetnim ugovornih odredaba kojima je u spornom ugovoru o kreditu ugovorena valutna klauzula uz koju je vezana glavnica švicarski franak, ništetnost takvih ugovornih odredaba utvrđena je presudom Visokog trgovačkog suda RH broj PŽ-6632/17-10 od 14.6.2018., tako da u tom slučaju također nije nastupila zastara tražbine za podnošenje konkretne tužbe. Neovisno od toga što je tužitelj u podnesku od 15.5.2025. iz iste činjenične osnove preinačio tužbu, ni u tom slučaju nije došlo do zastare tražbine jer je ona prekinuta podnošenjem tužbe, a u konkretnom slučaju radi se o tzv. nepravoj preinaci, obzirom da tužitelj nije mogao postaviti određeni tužbeni zahtjev prije provođenja financijskog vještačenja. Naime, nepravna preinaka je preinaka tužbe povećanjem postojećeg tužbenog zahtjeva iz iste činjenične osnove, koja je moguća i dopuštena prema člancima 190. i 191. Zakona o parničnom postupku (NN 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 94/08, 123/08, 57/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23 – nastavno: ZPP), pri čemu zastara zahtjeva za

naknadu štete po toj osnovi se prekida već podnošenjem tužbe u postupku, a ne u trenutku preinake tužbe povećanjem postojećeg zahtjeva (tako i pravno shvaćanje Vrhovnog suda Republike Hrvatske na 2. sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske održanoj 27. svibnja 2004.).

30. Odluka o zateznoj kamati u skladu je s odredbom čl. 29. st. 2. ZOO-a.

31. Odluka o parničnom trošku u skladu je s odredbom čl. 154. st. 1. u svezi s čl. 155. ZPP-a, stanjem spisa i Tarifom o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika. Tužitelju je priznat trošak sastava tužbe, sastava podnesaka od 23.5.2023. i 15.5.2025. (obrazloženi podnesci), zastupanja na raspravama 23.5. i 21.9.2023., 21.12.2023., 7.5.2026. u iznosima od po 200,00 EUR, trošak zastupanja na ročištu za objavu presude 100,00 EUR, PDV 375,00 EUR, sudska pristojba na tužbu 113,74 EUR, trošak vještačenja 331,80 EUR ili ukupno 2.320,54 EUR.

Varaždin, 27. svibnja 2026.

Sutkinja
Karmen Ošpuh

Uputa u pravnom lijeku:

Protiv presude stranka može izjaviti žalbu u roku od 15 dana od dana primitka presude. Žalba se podnosi ovome sudu u elektroničkom obliku putem informacijskog sustava, a o žalbi odlučuje nadležni županijski sud.

Dostaviti:

- 1) Punomoćnici tužitelja – OD Slunjski & Rudnički j.t.d., Varaždin, Kratka 2/I
- 2) Punomoćnici tuženika – OD Metelko, Knežević & partneri d.o.o. iz Zagreba, Lopašićeva 6

Broj zapisa: **9-30888-a7c33**

Kontrolni broj: **0ff09-5f9f5-a8d08**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Varaždinu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.